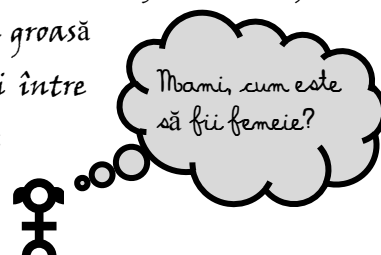


Compunere pentru mama despre a fi femeie

De ceva ani nu mai sunt acolo să-ți dau felicitarea cu miros proaspăt de aracet și ghiocei făcuți din hârtie glase, dar n-am uitat să-ți cânt în gând "de ziua ta, mămico, în dar ți-am adus inima". Azi văd că prietenele mele încep să-și zică "la mulți ani, femeie" pe facebook. Unele arată deja ca niște femei cu trandafiri roșii la birou. Mai ales cele cu ochelari (rama neagră din aia groasă care aduce un pic mai mult spre femeie). Câteva au devenit mămici între timp. Altele vor. La vârsta mea, tu m-aveai deja de 5 ani. Mami, serios acum, cred că e timpul să discutăm despre ce înseamnă să fii femeie.



Eu am trecut și de prima iubire, și de prima oală de sarmale, și am văruiț și un apartament întreg și încă mă simt doar o fată. Oare femeia este o idee pastilă care la mine nu-și face efectul? Mai știi când îți ziceam că ai mâini frumoase și tu spuneai că "nu, sunt mâini de om mare!?". Ei bine, în capul meu femeia trebuie să aibă mâini din-alea. În caz că nu ai observat, ale mele au rămas la fel de mici. Mă întreb chiar dacă e o problemă cu mine. Când vreau să par "cumva", îți spun sincer, trebuie să mă dau cu oja roșie, să par mai matură. Dar nu mă dau decât rar, că simt eu că nu mi se potrivește :p.



Si totuși, serios scriind acum. Eu nu mă simt deloc femeie. Și de fapt, nici nu știu ce înseamnă toată treaba asta cu să te simți femeie. Adică vine așa o zi când îți zici, azi mă simt femeie, sau cum? Mai credeam că e legat și de copii, știi tu când poate nu faci direct, dar ai chef și îți zici în capul tău: sunt gata să fiu mamă. deci te simți femeie mai repede, sau mai devreme, sau ...nu știu...nu? nu e așa? da' cum se întâmplă? cum e când te simți femeie?

Încerc să fac un exercițiu de reflecție și cred că m-am simțit femeie odată, când am luat 4 kilograme, după ce m-am lăsat de fumat. Toată lumea se uita la mine ciudat deja că eu m-am lăsat de fumat. Trebuia nici să nu le zic, ca să nu se gândească la copii și nebunii. Apoi am început un regim, că nu mă mai suportam cu șolduri de femeie mare și de câte ori ieșeam și nu beam alcool, îmi zâmbeau ca și cum "știm noi". A fost fain pentru o perioadă să văd cum toți se așteaptă la chestii de la mine odată cu vârsta. Cred că până la urmă și treaba asta cu femeia nu vine la ora 12 într-o sâmbătă când ți-ai luat cea mai scumpă pereche de pantofi din magazin. Vine odată cu vârsta.

Dar știi ce? Eu mă simt copil încă și azi o să scriu o compunere pentru mama de 8 martie care începe chiar la sfârșitul paginii.

Titlul compunerii: Mama mea e cea mai frumoasă și cea mai tânără

Introducere :

Când eram mici la scara blocului ne întreceam în megalomanii scoase pe gură. Așa s-au inventat catralioanele de centuri negre pe care le avea vărul meu ca să-l bată pe pișcotul de mă enerva într-o zi când eram mică. Cu fetele eram cinstită...nu le spuneam decât că mama mea e cea mai frumoasă și mai tânără. Asta le închidea gurița pentru că stiau toate că era adevărat. Chiar dacă nu înțelegeam noi atunci conceptul de frumusețe interioară, nu mai aveau ce să zică pentru că lupta se termina mereu în favoarea celui care își imagina "cel mai fantastic argument superior". Pentru că eu nu-mi imaginam ci veneam cu adevăratul fantastic din realitate, treceam direct pe locul întâi.

Cuprins :

În familia mea, când vedem pe cineva că preia din obiceiurile celor de dinaintea lor, îi spunem direct: "nu vezi că devii ca el/ea?". Câțiva ani am auzit-o pe bunica spunându-i mamei ei că speră să nu devină ca ea. Apoi am crescut văzând-o cum devine ca ea. Acum văd cum mama e ca mama ei și eu sunt ca mama mea. Câteodată ne supărăm și nu ne suportăm toate felurile în care putem fi femei, mame, copii de mamă și nepoți. Dar căutând în mine, eu știu cât de mult mi-am dorit să pot să fiu ca mama mea tânără, frumoasă și puternică.

Câteodată îmi e ciudă că trăim într-o inerție fără timp pentru lucrurile importante. Așa cum ar fi timp ca să pot doar s-o privesc și să-i înregistrez mișcările, glasul și culoarea ochilor mari și verzi, pentru atunci când nu va mai fi. Și încep să-mi aduc aminte...



La un moment dat începuse să-mi placă foarte mult mult ticul ei când fuma... ajunsese să fac exerciții când nu mă vedea nimeni, să văd dacă pot să-i imit gestul acela delicat. Ea, trăgea din țigară delicat și apoi își mișca în formă de triunghi mâna dreaptă, lăsând scrumul din țigară și ridicând din nou lângă umăr degetele în care ținea țigara: Pe restul, degetul mic și inelarul le freca fin de tot de arătător. Gestul asta de o eleganță superlativă mă fascina. De altfel, mama mi-a zis mereu că eu fumez ca un barbat și c-ar trebui să fiu mai delicată. Femininitatea mea era o preocupare pentru mama. Așa am ajuns și la cursuri de fotomodel, eu cu picioare scurte și bocanci negri vara, vă dați seama?! I-am făcut pe plac pentru că nu m-am îndoit niciodată de sfaturile și deciziile ei pentru mine.

Astăzi aș vrea să-i zic că a făcut o treabă de maestru. Dar revin iarăși la amintiri de când eram mică și aveam timp să descopăr oamenii din jurul meu altfel.

Eram în holul de la apartamentul unde am crescut. În întuneric, lângă "șifonierul soldat", cum îl numea mama, eu mă chinuiam să deschid ușa. Avea un sistem de închidere cu bilă și trebuia să tragi

A grey thought bubble with a black outline and three small circles leading to the main text.

Femininitatea mea
era preocuparea
lui mama

mereu tare, să deschizi șifonierul ăla. Dar eu eram hotărâtă, chiar dacă n-aveam nici înălțimea, nici forța să-l deschid. Motivul care mă ținea așezată de ușa aia era dincolo de ea, înăuntru. Era haina de blană a mamei. Un colț moale și plin de parfumul ei unde-mi plăcea să mă ascund când ea nu era acasă. Acum nu am șifonierul soldat cu mine, nici haina ei de blană, dar când mi-e dor de ea, îmi aduc aminte de colțul acela moale și parfumat aflat pe un umerăș la întuneric. În plus acum am forța să deschid uși, altele...



...tot în hol, de data asta într-unul mai mare și mai luminat am o altă amintire perfectă. Acolo ascunsesem eu cadoul pentru 8 martie pentru mama, luat cu o lună înainte. Când mă gândesc astăzi, de când strângeam bani pentru cadouașul ăla și cât m-am chinuit să sterg numai eu praful în hol timp de o lună, ca ea să nu dea de el, mă bufnește un râs simpatic. Dacă vă zic ce ascundeam, vă bufnește și pe voi: o oja și un ruj. Culoarea, am întrebat mulți adulți din jurul meu, ce cred despre, înainte să o aleg. Acum știu sigur că roșul ăla ales atunci nu a fost niciodată culoarea mamei, dar eu găseam că e **cea mai potrivită culoare a sentimentelor**. 8 martie acela rămâne o cicatrice frumoasă. Cicatrice pentru că știu că timpul trece și mama nu mai are doar 28 de ani, așa cum cred că am păstrat-o mereu în mintea mea. Cicatrice frumoasă pentru că în ciuda ceasurilor care își plimbă limbile doar într-un singur sens, la mine în suflet, amintirea asta le întoarce și mama va rămâne tot timpul cea mai tânără și cea mai frumoasă.

Încheiere:

După mulți ani de la "cel mai fantastic argument superior", mama mea rămâne cea mai bună pentru că nu s-a limitat niciodată doar la rolul de mamă, fiind azi prietena mea cea mai bună și femeia pe care am admirat-o întotdeauna.

P.S. Mamă, te iubesc și îți doresc să rămâi tânără, frumoasă și puternică, așa cum te port eu în gând.

P.P.S. Noroc că pot să scriu toate astea, că de zis, m-aș fi înecat în lacrimi, să te am în fața mea, mamă.



Cu admirație și respect, pentru toate mamele,

Roxana Rugină